

Universitetsbiblioteket
Brosing Box 27

Cantate,

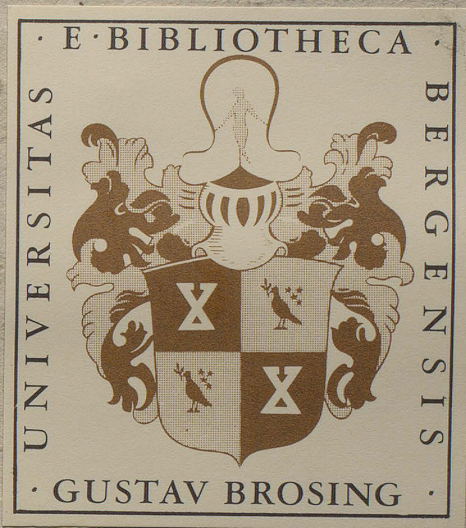
bestemt til at opføres i Bergens Domkirke i Anledning
Reformationsfesten den 31te October 1817,

ved

J. Rein,

Bergen, 1817.

Trykt hos R. Dahls Enke og Søn.

510594

Uroe Mennesket fin Tid henslæber,
Han efter trygt og varigt Gode seer,
Hvor Alt Omvæling kun og Skygge er;
For det han stræber, ængstes, lider.

Mærk vanker Han, nebbøjet og bedøvet,
Dg graver for at finde sikkert Sted
At lægge Lykkens Grundsteen ned;
Omsonst — thi af! Han søger kun i Støvet.

Alt, hvad i Støv den Dødelige bygger,
Er vallende, løst og forgjængeligt,
Er Tidens Nov, er Drømmeyærk og Digt,
Ej indre Værd, ej Grunden det betrygger.

Nej, højt henover tunge Krebs Han finder
Hvad Han attraaer, hvad evig varer ved,
Han finder Guds og Hjertets lille Fred.
Med falske Glands den Skat ej Vjet blinder.

Den Hjørnesteen, som Kunst og Alagt forsmåede,
Et Tempel Gud grundfæstet har paa den;
Der — medens Jordens Skatte smuldre hen —
Boer Vdmøghed saa tryk i Eye af Naade.

Til Støvet kom Guds elskelige Søn. —
Før at formæle Himmelen med Jorden
Han mellem dem er Mægler vorden. —
Ved Wandel, himmelsk Skjøn,
Han drog til Gud den Dødeliges Dje,
Fra Zion af Han viiste til det Høje;
Dg for hver Sandheds og hver Lysers Ven
Betegned' Han en Straale-Bej didhen.
Herolde frem med hellig Jubel droge,
Dg Skarer fulgte dem og Fredens Land indtog.

Fierne Mørkheds Slægter stode
Blændede af himmelsk Glans.
Fra det Store, Eviggode
Sig bortvendte jordisk Sands.
Blege Drømme dem omspændte,
Spøgelses omgjøglede dem,
Lys, af Rattens Dunster tændte,
Lokked' dem fra Fredens Hiem
Ad paa Syndens vilde Stier,
Hvor Fordærvelsen dem bier.

Men Han, som bød: bliv Lys! og Lys er vorden,
Ej Sandheds Lys udsukkede paa Jorden;
I tykket Mørke stundom det oprandt,
Med Studsen der den Irrende det fandt.

Hvo kan den sorte Ekare tælle
Af frækt Bedrag, Vellyst, Ureenheds Cynd,
Som, avlet i Ugudeligheds Dynd,
Fremmylrede af mørke Kloster-Celle,
Der Uskyld fandt saa tit sin Grav,
Fortvivlelsen det sidste Suk udgav,
Enfoldighed, ompændt af fule Rænker,
Dæt sluttet laae i Døvtroens Rænker. —
Men pludselig løb Herrens Gremme,
Som Røst af Jorden i den skumle Nat,
Da Læsten paa sit Leje vaagned brat,
Dg skjelvende den menn' sit Hoved gjemte;
Men Uth'er Herrens Røst forstod
Dg den adløb med frejdigt Mod;
Med dristig Haand han Sandheds Tæffel tændte
Imens hans Sjæl af hellig Døer brændte,

Lil Kamp sig Mørkheds Tyrster russe
Dg Jordens Vældige i Mørket slaae.
Men, biffet strider Gud — hvo kan bestaae? —
I Støvet segne, ved hans Jorden knuste,

De Daarer, som ved frække Daad
Vil vove at kuldkaste Herrens Raad.
Papisteriets tykke Laage foinder
Og Vej igjen til Livets Væld man finder.

C h o r a l .

Mel: Vor Gud han er saa fast en Borg ic.
(Synges med af Menigheden.)

Thi er vort Haab alene Gud,
Han Gud fremdeles bliver,
Han fører Os af Mørket ud,
Han Guddoms Styrke giver
Til Hver, som paa Ham troer,
Skjøndt han i Stødet boer;
Thi fryd dig Jordens Søn,
Din Lød er stor og Røn,
Kun Du din Storhed føler.

Sig, Menneffe, hoo du end er,
Sig ej; mig Gud forglemte,
Til Trældoms Liv paa Jorden her
Han ikkun mig bestemte.

Ref, Han en Land Dig gav,
Dg over Lid og Grav
Er gjemt den Straalekrands,
Der flukter jordist Glands,
Som Lys forjager Mørle.

Arbejd for Gud med stadig Hu,
Din Gjerning Han betrygger,
Da for din Fremtids Dage du
Dig meer end Troner bygger.
Hvo fremmer Herrens Værk
Er i sin Svagthed stærk,
Han, i det Mindre troe,
Gangang i fattig Røe
Stal over Mere byde.

End rejse Mørkheds Fyrster sig
Dg Himlen Krig forkynde,
End vandrer Dødsfald hemmelig
Dg lokker til at synde;
Vaag derfor, vaag og bed,
Vær end til Kamp bered;
Troe at hver Livets Dag,
Som skænkes Herrens Sag,
I Livets Bog staaer tegnet.

Da under Støvet's tunge Vægt

Dit Liv skal jevnt henglide,

Og under Jesu Varetægt

Du gaaer, hvis Du skal fride.

Ej Bantroe, Dvertroe

Forsyrrer Kirkens Roe!

For Gud er evig stor,

Og evigt er Hans Ord;

Halleluja! Han lever.

